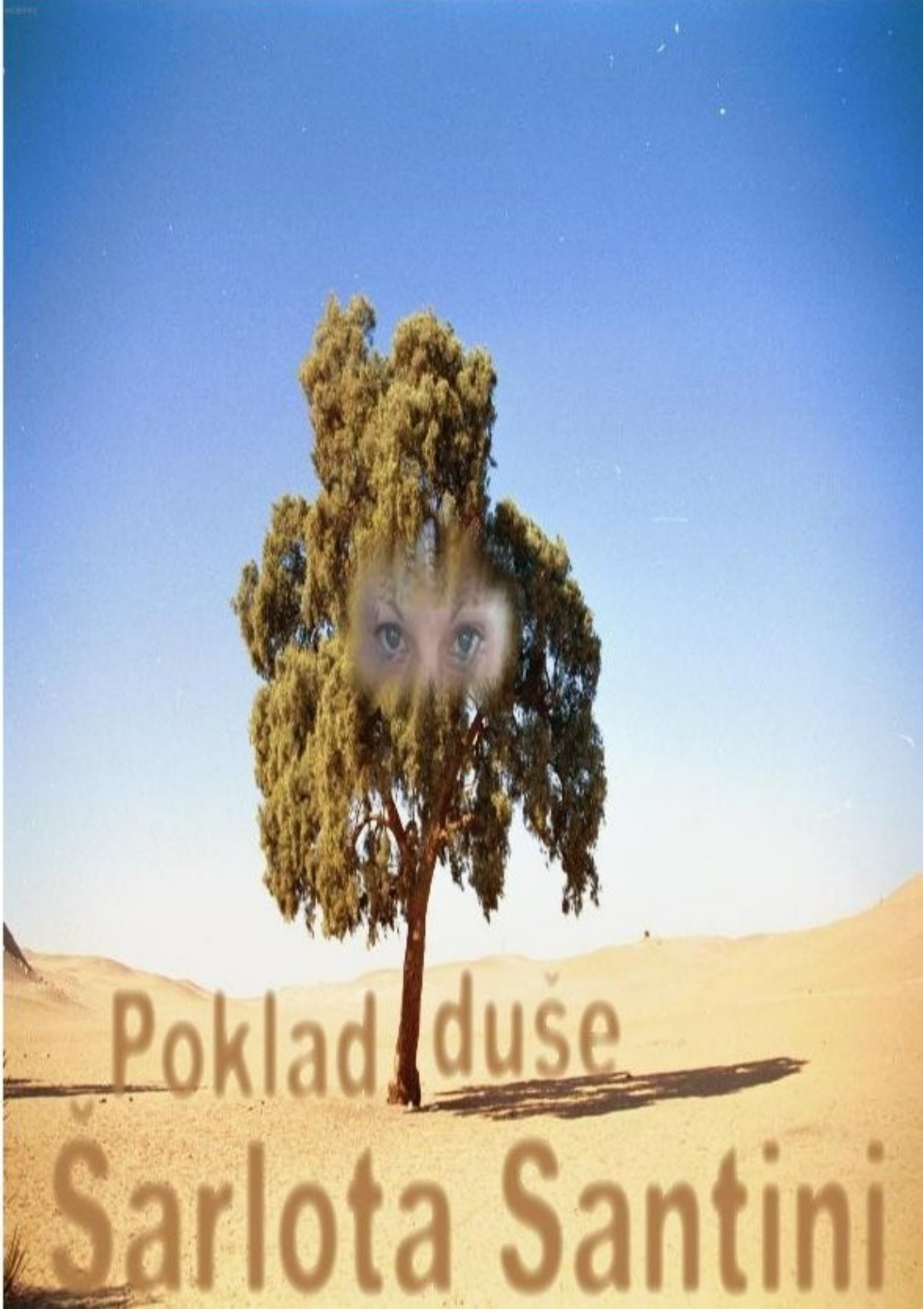

Poklad duše

Šarlota Santini

Poklad duše

Šarlota Santini

Z českého originálu Poklad duše

Odpovědná redaktorka Jana Pátková

Grafická úprava Jana Pátková

Vydalo nakladatelství: Pátková Anna – Santini 8. 7.

2015

eknihysantini.cz

Vydání první

ISBN 978-80-88014-44-7 (pdf)

ISBN 978-80-88014-03-4 (epub)

ISBN 978-80-88014-76-8 (mobi)

OBSAH

ABSURDNÍ DRAMA.....	7
A LIDI UŽ NEMILUJÍ	8
BÁŠŇ	10
BEZLÁSKY	11
BEZOHLEDNOST	12
BEZ SRDCE.....	14
BEZ ŠANCE.....	15
BOLEST POSLEDNÍHO VALČÍKU.....	18
BRATR SMRT.....	19
BUDEME ŽÍT?.....	20
CO JE TO LÁSKA?.....	21
DIVNĚJ ŠEN.....	22
DOTEK PRAVDY.....	24
DUŠE A SRDCE.....	26
JEN TO OKNO.....	27
KAŽDÉ RÁNO.....	30
KREV NA PLÁŽI.....	32
LEGENDA O VÁŠNI.....	33
LEHKOMYSLNÁ TOUHA.....	35
LÍSTEK V PAMÁTNÍKU.....	36
MAGNETICKÉ POLE.....	37
MODLITBA ZA MRTVÉ.....	38
MODRÝ MĚSÍC.....	40
MRTVÁ ROMANCE.....	41
NĚBEŠKÝ ZNAMENÍ.....	42
NĚHA.....	43
NETVOŘÍ JEDNADVACÁTÉHO STOLETÍ.....	45
NEVĚRA.....	46
OPERACE MÉHO SRDCE.....	47
OPILÁ SMRT.....	48
OTÁZKY.....	49
PODEJ MI RŮŽI.....	50
PRAVÁ LÁSKA.....	52
PROČ JSEM BEZ TEBE.....	53
ŘEKA ACHERON.....	55
SÍLA LÁSKY.....	56
SKUTEČNOST A ILUZE.....	57
SLEPÁ ULIČKA.....	58
S LUNECNÍ STRANOU LÁSKY.....	59
SVATEBNÍ SLIB.....	61
SYNDROM BEZCITNOSTI.....	62

TEMNÝ STŘEDOVĚK.....	63
TICHO.....	65
TICHO POD PEŘINOU.....	66
UPROSTŘED.....	67
UVAHA O LÁSCĚ BEZ BUDOUCNOSTI.....	68
UŽ NIC NECÍTÍM.....	69
VŮNĚ KONZERV LOŇSKÉ ZÁRUKY.....	71
V ZÁŘÍ REFLEKTORŮ.....	72
ŽIVOT.....	74

Absurdní drama

Špína za nehty velkoměsta,
linoucí se pachut' absurdity,
z místní střední školy.
Škola absurdního dramatu,
kde je zakázána pravda.
Místo výuky přehlídka maškar.
Karneval před katedrou,
v rozsypané třídě.
Masky neustále křičí a zakazují,
občas někdo převrhne kalamář,
inkoust se rozlévá po zemi,
zasáhne špičky bot masek sborovny.
Davem se roznáší pamflety
a třídní šašek zpívá requiem
o bolestné lásce.
Květiny uvadají pod tíhou
vysoké dávky hnojiva.
Přitlumený výkřik,
když bílá holubice zamává křídly
a na mokré dlažbě se v krvi,
rozpouští usměvavá studentka.
Maska kývne prstem k tichu
a pokračuje ve výkladu.

A lidi už nemilují
Má pro strach uděláno,
Slepá pýcha,
Z nouze osamělá.
Pokorný štěkot
Bestie krvelačné.
Těžká dusnost,
Prachu velkoměsta,
Ubohost dutých lidí,
Na cestě do práce.
Nechutnost mešní písň,
Na parapetu periferie,
Kráčí sebevrah,
Na okraji,
Krok před smrtí.
Lká o životě,
Který neprožil.
Kouř továrních komínů
A šedivá atmosféra
Lidských domovů
A snad i jejich srdcí.
Zastřená víčka
Večerní rosou,
Krupobití strachu,
Na zápraží,
Studeného bytu.
Bez květín
A bez lidí....
Figurky na profilu globusu,
Malá, kulatá krabička na srdce.
Hraje s ní kuličky,
Malý hošík v parku.

Moře se přelívají,
Vzduch se přesývá,
Přesýpacími hodinami.
Zrnko po zrnku,
Na pláži Havaje,
Sucho v krku,
Oáza v Sahaře.
Z palem padá suchý déšť
A lidi už nemilují.
Satan dává rozhřešení
Ovdovělé panně.
Náhrdelník se přetrhl
A perly tečou do kanálu,
Špinavou ulicí,
Mezi mrakodrapy.
Vypsanou propiskou píše nekrolog,
Učitelka základní školy,
Za prohřešek chlapce z 2B.
Lidé tiše umírají sami,
Protože lidi už nemilují!

Básně

Básně jsou pro lidi,
básně jsou naše svědomí,
kdo umí naslouchat,
kdo se v nich uvidí,
kdo se v nich obžaluje
a kdo se v nich odsoudí.
Památka Baudelaira leží v prachu
a Rimbaud si připadá zbytečný.
Co vlastně tenkrát chtěli říct,
kdo je dokáže bídne napodobit?
Že by to byl Varlain?
Jen srdce planoucí ohněm,
umí číst v bolesti staletí.
Uctít památku těch dokonalých.
Viděli před staletími,
co vidím v druhém tisíciletí.
Bídu se strachem se snoubící,
lásku se zkažeností zaměňující,
dobrotu s nenávisť se střídající.
Sundat růžové brýle je risk,
že se pozvracíme.
Přichází nový Řím,
nová Apokalypsa,
nová zkaženost.
Zachrání nás jen prohlédnout.

Bez lásky

Nechutnost bezcitného citu,
prýštící smolná tříšť,
z ženské rány bolesti,
na srdci u baru,
se sklenkou laciné whisky.
Mezi roztaženým krokem,
pohled na vzdouvající se ňadra.
V mužských kalhotách,
už taky něco stoupá!
Vystoupat třípatrový dům,
a s posledním pohybem,
vydechnout.
Usměvavá ústa laskají,
plod z dubu.
A truhlář opracovává ňadra,
nahé dívčiny,
trpící celibátem.
Zloba posledního rozhřešení,
při posledním pomazání,
na smrtelné posteli.
Zhanobená nevinnost dívky,
co nezná cudnost,
ni tlukot lidského srdce.

Bezohlednost

Osm minut po půlnoci,
tři trylky zbývají do rána.
Tma se tiše plouží ulicí,
paneláky praskají ve švech,
švábi vylézají z děr
a lidi lžou.

Bolnou ulicí kráčí kazatel,
v hlavě se mu myšlenky honí,
jeho srdce roní slzy
a lidi lžou.

Někde dole v Mexiku,
hýká starý osel,
milostnou píseň,
lká nazdařbůh

a nikdo mu nedal nažrat.

V prachu Malé strany,
leží obchodník s veteší,
lidi zakopávají

a tiše nadávají,
vetešník leží v krvi
a lidi to ignorují.

Se strachem to věř,
srdcem mladé panny
a stará panna nadává,
nad smrtí nebožtíka
a lká nad dluhy,
které jen zanechal.

A lidi jsou bez citu.
Slabostí postižený toreador,
hledí oko proti oku,
zuřivému býku,

lidí chroupou popcorn
a gladiátor padl!
Za vlast.
A lidem je to jedno.
Ospalá rozhledna
dřímá samotou,
vzpomíná na lásku,
vzpomíná na lidi,
vzpomíná, že dříve
se ještě lidi milovali.
A lidi to nevědí.
Je první jarní den
a nic se neděje.
Probouzí se příroda,
ale lidi se neprobudí.
Lidé se rodí a umírají,
ale už nemilují.
Láska je pocit,
že ŽIJEM.

Bez srdce

Nemocniční pach
a bahenní kal.
Hrůza před smrtí
a prošla občanka,
záruční lhůtou.
Touha po reklamaci,
na vysoký úrok.
Na zpackaný život.
Blýskne se břitva,
v záři Helénského slunce.
Topí se potápěč v Rudém moři.
Hrobník počítá dušičky.
Hastrman zakopává o náhrobky
a žabka carevna ztratila....
kalhotky.
Smutek se rozlévá pokojem,
v koupelně teče kohoutek.
Opravář chodí vřdycky včera.
Na mokré ulici deštěm,
skáče dívenka panáka
a diví se divu,
že neumí mluvit.
Slova nemůžou vykřiknout,
co skutečného leží na srdci.
A tak dívenka nemá srdce.

Bez šance
Ptám se tě,
ty bídný červe,
kdy si začal takhle žít,
bylo ti třináct,
nebo možná víc,
chytil ses špatný party
a teď už jedeš,
do stanice „konečná“.
Věděl si to!
Byla to špatná parta,
ale tys měl doma problémy.
Hádal ses s rodičema
a nechtěl si uznat vlastní chybu.
A teď seš tady!
V prázdném bytě,
bez stolu a postele,
zůstal si tu sám,
se svými abstinenčními příznaky.
Uvědom si jednu věc!
Ta mátoha, co sebou cuká,
na chladné zemi,
seš Ty!
Mít tu zrcadlo,
tak by si neměl stejně odvahy,
podívat se pravdě do tváře.
Jiný kluk tvého věku,
by měl sedmdesát, osmdesát kilo.
Co máš ty?
Bídných padesát.
Venku je zrovna prosinec,
snad už je i Štědrý den.

Lidi maj ozdobený smrčky
a pod nima zasraný dárky.
Kolem něj seděj ty tvý zasraný rodiče,
veselí se a seš jim ukradenej.
Jo fotr, ten ti naposledy řekl,
že takovej zkurvenej bastard,
nemůže být jeho syn.
Ale spletl se.
Ty víš, že jsou to tvý rodiče.
Ty zkurvenci se na tebe prostě vykvajzli.
Ty nemáš ani teplý hadry na sebe.
A co s hadrama!
Ty chceš zase tu svou zkurvenou dávku,
tvůj nejlepší vánoční dárek.
Ani nevíš,
jak dlouho budeš ještě vnímat,
že žiješ.
Možná seš už mrtvej,
možná už je fakt po tobě.
Včera sis dal tu hnusnou dávku,
levnej brak,
trhá ti to všechny vnitřnosti.
Víš vůbec,
že ti tečou slzy,
nad myšlenkou,
že tě tu zítra najdou,
mrtvého v tom tvém brlohu.
Řeknou rodičům tu zprávu.
Nestojíš jim ani za to,
aby ti šli na funus.
A ty to víš!
Už není cesty zpátky.

Je ti sedmnáct,
dva roky na heráku,
začalo to na haši,
a teď seš na kaši.
Nevěřil si tomu,
a nakonec tě to stejně zabilo.